

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **S. M.**, zastoupeného Mgr. Františkem Drlíkem, advokátem, se sídlem nám. Míru 9, Šumperk, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 25, Praha 5, o ochraně proti nečinnosti správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě, pobočka Olomouc, ze dne 9. 2. 2010, č. j. 73 Ad 3/2010 - 8,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátovi Mgr. Františku Drlíkovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 1920 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce podal u Krajského soudu v Ostravě žalobu na ochranu proti nečinnosti žalované České správy sociálního zabezpečení, která měla spočívat v tom, že žalovaná nevydala v zákonné lhůtě rozhodnutí o námitkách žalobce proti oznámení ze dne 7. 12. 2009, č. X.

Žalobce k žalobě připojil citované oznámení, jímž žalovaná žalobci oznamuje podle čl. II bodu 8 zákona č. 306/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém

pojištění, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, že se jeho částečný invalidní důchod považuje od 1. 1. 2010 za invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně; výše vyplácených dávek se přitom nemění. Dále žalobce připojil své námitky z 15. 12. 2009, o kterých podle jeho tvrzení nebylo žalovanou rozhodnuto, a proto namítl její nečinnost.

Usnesením Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, ze dne 9. 2. 2010, č. j. 73 Ad 3/2010 - 8, byl návrh odmítnut, a dále bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost téměř nečitelného obsahu, v níž žádá zrušení tohoto rozhodnutí a aby mu byl ustanoven „jeho“ advokát Mgr. František Drlík. Stěžovatel výslovně uvádí, že kasační stížnost podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm.e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel s dovětkem, že žalobu podal ke Krajskému soudu v Ostravě, nikoliv na pobočku tohoto soudu v Olomouci, kde v jeho důchodové věci nikdy žádné řízení neprobíhalo, poučení o opravném prostředku je podle jeho mínění nesprávné, soudkyně, jež rozhodovala, o tom nic neví, a stěžovatele zastupuje advokát Mgr. František Drlík. Dále uvádí, že krajský soud ignoruje rozsudky Nejvyššího správního soudu dříve vydané tím, že věc „foukl“ nezkušené a nezralé soudkyni Martině Radkové. Podle názoru stěžovatele žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení byla povinna podle § 86 odst. 2, 3 a § 88 odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb. vydat rozhodnutí a doručit ho k rukám stěžovatele. Stěžovatel odkazuje na § 81 odst. 3 citovaného zákona č. 582/1991 Sb., což podtrhuje červeně. Přikládá přílohy označené 1 - 7 - mj. žalobu na nečinnost žalované adresovanou Krajskému soudu v Ostravě, oznámení žalované ze dne 7. 12. 2009, č. X, námitky ze dne 15. 12. 2009, příslušná ustanovení zákona č. 582/1991 Sb. etc. s tím, že jeho vyjádření jsou zatržena červeně. Podle vyjádření stěžovatele soud porušil práva stěžovatele zaručená čl. 3, čl. 4 a čl. 10 Ústavy ČR, a dále čl. 1, čl. 3 odst. 3, čl. 10 odst. 1, čl. 30 odst. 1, čl. 36 odst. 2, čl. 37 odst. 2 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, která jsou závazná, mají přednost před zákonem a musí být projednána veřejně a v přítomnosti stěžovatele. Současně stěžovatel požádal o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení „jeho“ advokáta Mgr. Františka Drlíka pro řízení o kasační stížnosti.

Kasační stížnost byla následně k výzvě soudu ze dne 29. 3. 2010, č. j. 73 Ad 3/2010 - 46, doplněna zástupcem stěžovatele Mgr. Františkem Drlíkem, jenž byl stěžovateli tímto usnesením k jeho žádosti ustanoven pro řízení o kasační stížnosti. Jak výše uvedeno, stěžovatel napadá usnesení krajského soudu v celém rozsahu a kasační stížnost podává z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. V doplňku kasační stížnosti je uvedeno, že zástupce jedná na základě výslovného písemného pokynu stěžovatele k tomu, aby uvedenou argumentaci do doplnění kasační stížnosti zahrnul. Stěžovatel opakovaně uvádí bez příslušné konkretizace, že správním orgánem i soudem byla porušena práva stěžovatele zaručená čl. 1, čl. 3, čl. 4 a čl. 10 Ústavy ČR, a dále čl. 1, čl. 3 odst. 3, čl. 10 odst. 1, čl. 30 odst. 1, čl. 31, čl. 36 odst. 2, čl. 37 odst. 2 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, jež mají přednost před zákonem. Stěžovateli od počátku řízení bylo před správním orgánem i soudem odepřeno právo jednat a předkládat ve věci důkazy. Žádá soud, aby všechna

důchodová řízení projednávaná na Krajském soudě v Ostravě byla spojena ke společnému řízení a je předložen důkaz, že by byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání jakéhokoliv trestného činu. Dále dodává, jako i v jiných kauzách, že soud jednal za použití přepadových komand Policie ČR za použití zásahové jednotky PČR ze Šumperka ve zločinném spolčení na krajském soudě Ostrava. Stěžovateli byly způsobeny těžké újmy na zdraví a těžké pracovní poškození, minimální pokles pracovní činnosti činí 70 %. Stěžovatel dokládá listiny značené č. 1 – 26 s tím že podstatné označuje červenou barvou. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí zrušil.

Žalovaný uvedl, že se k obsahu kasační stížnosti nebude vyjadřovat.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

O kasační stížnosti Nejvyšší správní soud usoudil následovně:

Podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

V projednávané věci jde především o posouzení, zda žalovanou mělo být vydáno rozhodnutí o námitkách žalobce proti oznámení podle čl. II bodu 8 zákona č. 306/2008 Sb., jímž bylo žalobci sděleno, že se jeho částečný invalidní důchod považuje od 1. 1. 2010 za invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně; a výše vyplácených dávek se přitom nemění.

Podle citovaného čl. 8 bodu 8 zákona č. 306/2008 Sb. plný invalidní důchod, na který vznikl nárok před 1. lednem 2010, se ve výši, v jaké náležel ke dni 31. prosince 2009, považuje od 1. ledna 2010 za invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně. Částečný invalidní důchod, na který vznikl nárok před 1. lednem 2010, s výjimkou částečného invalidního důchodu uvedeného v bodě 9, se ve výši, v jaké náležel ke dni 31. prosince 2009, považuje od 1. ledna 2010 za invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně, byl-li důvodem částečné invalidity pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti nejméně o 50 %, a za invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně v ostatních případech. Za den přiznání invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně podle věty první se považuje den, od něhož byl přiznán plný invalidní důchod; za den přiznání invalidního důchodu pro invaliditu druhého stupně nebo pro invaliditu prvního stupně podle věty druhé se považuje den, od něhož byl přiznán částečný invalidní důchod. Plátce důchodu je povinen nejpozději do 31. ledna 2010 zaslat poživateli invalidního důchodu uvedenému ve větě první a druhé písemné oznámení o tom, zda mu náleží invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně, pro invaliditu druhého stupně nebo pro invaliditu prvního stupně. Ustanovení věty první a s výjimkou změny výše důchodu též ustanovení věty druhé platí, pokud není na základě kontrolní lékařské prohlídky konané po 31. prosinci 2009 stanoven jiný stupeň invalidity a vydáno rozhodnutí o invalidním důchodu pro jiný stupeň invalidity.

Podle ust. § 2 s. ř. s. ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.

Podle § 65 s. ř. s. se za rozhodnutí považuje úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti.

Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

V projednávané věci zaslala žalovaná žalobci oznámení, které byla povinna zaslat podle zákona č. 306/2008 Sb. v souvislosti se změnou systému invalidních důchodů. V této věci nebylo nijak rozhodováno o právech a povinnostech žalobce, změna nastala nikoliv individuálním správním aktem, nýbrž ze zákona. O této skutečnosti byl žalobce toliko vyrozuměn. Žalovaná tedy nepochybila, pokud k podání žalobce ze dne 15. 12. 2009 označeném jako námitky proti oznámení ze dne 7. 12. 2009, č. X, nevydala rozhodnutí.

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřípustný.

Podle § 70 písm. a) s. ř. s. jsou ze soudního přezkumu vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.

K tomu lze uvést, že ustálená judikatura správních soudů vychází z toho, že písmeno a) ustanovení § 70 s. ř. s. vylučuje z přezkumu ve správním soudnictví úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutím. Ve spojení s ust. § 65 odst. 1, § 2 a § 4 písm. a) s. ř. s. je účelem tohoto ustanovení nepřipustit samostatný soudní přezkum u těch úkonů správního orgánu, které, byť mohou splňovat formální definiční znaky správního rozhodnutí, ve své podstatě nezasahují do práv a povinností subjektů (k tomu srov. rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 – 88, zveřejněno na www.nssoud.cz).

Podle § 88 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění účinném do 31. 12. 2009, bylo možné podat námitky proti postupu uvedenému v § 86 odst. 2 (rozhodnutí o dávkách důchodového pojištění) do 60 dnů po splátce dávky důchodového pojištění, od které byla provedena změna její výše. Jak již bylo výše uvedeno, oznámením žalované ze dne 7. 12. 2009, č. X, bylo stěžovateli sděleno, že se jeho částečný invalidní důchod považuje od 1. 1. 2010 za invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně; a výše vyplácených dávek se přitom nemění. Z uvedeného vyplývá, že oznámením žalobci výše splátky důchodového pojištění měněna nebyla a nejedná se o rozhodnutí, a proto citované ustanovení nelze použít. Tolik k nedůvodné námitce stěžovatele, podle jehož

názoru byla žalovaná povinna podle § 86 odst. 2, 3 a § 88 odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb. vydat rozhodnutí a doručit ho k rukám stěžovatele.

Dalšími námitkami stěžovatele se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť tyto nesměřují do postupu krajského soudu o odmítnutí návrhu.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci, postupoval správně, když při svém rozhodnutí o odmítnutí žaloby na ochranu proti nečinnosti žalované vyšel z toho, že žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení nemá povinnost vydat rozhodnutí o námitkách žalobce proti oznámení žalované ze dne 7. 12. 2009, č. X, jímž bylo žalobci oznámeno, že podle čl. II bodu 8 zákona č. 306/2008 Sb. se jeho částečný invalidní důchod považuje od 1. 1. 2010 za invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně; a výše vyplácených dávek se přitom nemění. Krajský soud správně neshledal důvodnou žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného a Nejvyšší správní soud se s jeho právním názorem plně ztotožňuje. Usnesení krajského soudu tedy netrpí vadou podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. Stěžovatel, který nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení, a právo žalované české správy sociálního zabezpečení na náhradu nákladů řízení je v posuzované věci ze zákona vyloučeno.

Stěžovateli byl usnesením Krajského soudu v Ostravě, pobočka Olomouc, ze dne 29. 3. 2010, č. j. 73 Ad 3/2010 - 46, pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát Mgr. František Drlík; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovený zástupce k výzvě soudu vyčíslil v přípise ze dne 21. 6. 2010 odměnu za zastupování stěžovatele v celkové výši 5760 Kč, a to za 2 úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí zastoupení a doplnění kasační stížnosti po 2100 Kč a dva režijní paušály po 300 Kč, včetně DPH 20 %. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému advokátovi odměnu za zastupování v řízení o kasační stížnosti za dva úkony právní služby po 500 Kč (nikoliv za požadovaných 2100 Kč, neboť podle § 9 odst. 2 advokátního tarifu ve věcech nároků fyzických osob v oblasti sociálního zabezpečení se považuje za tarifní hodnotu částka 1000 Kč), podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a to za přípravu a převzetí zastoupení a za doplnění kasační stížnosti ze dne 22. 4. 2010, a dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 320 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 1920 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda

senátu